

ТРИМАЙМОСЯ, МІЙ БІЛИЙ БРАТЕ

Зима пройшла, а ми білієм,
Вже голова зовсім, як сніг,
Літа не вернеш молодії,
Все далі й далі ми від них.

Ріка життя нам розділяє
Минулий і майбутній час,
Зустрітися не дозволяє,
Поєднуючи водночас.

Ну що ж, нічого, голос, очі
Такі ж, як в давні ті роки,
Минуле бачиться щоночі
Із того берега ріки.

І дивимося ми здалеку
З двох берегів, привіти шлем,
Кружляємо, як два лелеки,
В обох себе упізнаєм.

Стараємося порівняти,
І в мить теперішню завжди,
Так хочеться все поєднати,
До купи спільної звести.

Отак і йде життя людини

Споконвіків на цій землі,
Стара в тумані половина,
А нова в ранішній імлі.

В майбутнє всі свої надії
Вкладати звикли, бо назад
Ведуть лищ спогади та мрії,
Як у химерний зорепад.

Нова весна, і знову хочем
Її прожити не дарма,
Стежки у літо ще протопчем □
Не наша ще була зима.

А літо осінню багате,
Ого ще скільки там принад!
Тримаймося, мій білий брате
Й не оглядаймося назад.

Дата написання вірша: 2021-01-08